Уже тополі багряніють,
Осиплеться вже скоро лист,
А я згоряю і старію,
Вже й в сивий смуток переливсь.

Така печаль, що серце рветься,
Така жура, що мерзне дух!
А надовкіль — життя сміється
Й спішить в будуччину чимдуж.

Авжеж! Безмірна мудрість долі:
Хоч полишаємо цей світ,
Та не кінчається ніколи
Манливих років переліт.

І буде знов цвітіння весен,
І журавлине в небі "кру-у!",
І я воскресну, я воскресну,
Й душею вічною не вмру.